

det mig at ligge temmelig nær, hvorfor man ikke har villet gaa ind paa at bevilge egentlige Varmeapparater i Landsbykirkerne, thi, hvis det blev almindelig Stil, vilde det blive en temmelig kostbar Foranstaltning. Men i det særlige Tilfælde, som det ærede Medlem omtalte, kunne vi jo som sagt gerne overveje det paa ny. — Til det ærede Medlem fra Mariager og det ærede Medlem fra Nybøbing (Korsgaard) vil jeg blot sige, at jeg har ganste den samme varme Interesse for Gymnastikken som de ærede Medlemmer. Det vil være tilstrækkelig bekendt, at jeg i Fjor udtalte mig stærkt i samme Retning, som disse ærede Medlemmer, om Betydningen og Nytten af at kunne give Studenterne Udgang til Gymnastik. Men det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa Sagen er foreslaaet ordnet, er meget uheldig, idet den baade er kostbar og i andre Henseender ubensigtsmæssig. Derfor har jeg i Aar kunnet slutte mig til de Medlemmer af Finansudvalget, som i Fjor stod imod det Forslag, som da forelaa, og jeg har i Gaar angivet mine Grunde, hvorfor jeg ikke har kunnet gaa med dertil. Det ærede Medlem fra Mariager og den højtærede Minister hævdede, at man burde gaa ind paa de Bevillinger, der foreslaas til Portner Larsen ved polyteknisk Værestanstalt, og Læge Gjellerup i Sorø. Vi have haft disse Spørgsmaal til Behandling saa ofte, at det vil spille for megen Tid, at komme langt ind derpaa. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at naar vi ikke have villet gaa ind paa Lønningsforhøjelsen til Larsen, saa er det netop fordi han har en Løn, der svarer til den Løn, man i Almindelighed har i disse Stillinger. Vi have ikke villet sætte Lønnen op, fordi det saa vilde medføre, at en hel Del andre, som have lignende Stillinger, vilde komme med det samme Krav. Det ærede Medlem fra Mariager anførte et enkelt Sted, hvor en tilsvarende Bestillingsmand var bedre stillet, det var paa Landbohøjskolen. Det var os ogsaa bekendt, men jo flere Lønninger der blive forøgede i saadanne Stillinger, jo mere bliver man nødt til en almindelig Forhøjelse. Angaaende Læge Gjellerup kan jeg henholde mig til det ærede Medlem fra Vejre (D. Hansen). Et af de Spørgsmaal, der har fremkaldt mest Forhandling ved denne Lejlighed, er Spørgsmaalet om Bevillingen til Randers. Det forekommer mig, at de ærede Herrer, der have talt for denne Bevilling, have svøvet i en Misforstaaelse. De betraaede sig paa et Reskript af 1781 og paa det Tilsgagn, der der skal være givet Kommunen om, at den i al Fremtid skulde be-

holde en Latinskole. Men Forholdet er jo det, at Regeringen i 1781 havde den bestemte Hensigt at nedlægge Randers lærde Skole. Saa bad Byen om at maatte beholde den under den Betingelse, at den selv leveredes at beholde Skolen, men ganste vist under det udtrykkelige Vilkaar, at Skolehuset stattedes færdigt og i tilbørlig Stand. Det, der skete i 1781, var altsaa ikke, at der blev givet noget Tilsgagn om, at Randers By i al Evighed skulde beholde sin Skole, men kun, at den fremdeles maatte blive ved at have sin Skole, naar den selv vilde staffe Bygning dertil. Og det, der skete i 1855, var altsaa det samme. Og saa den Gang tænkte man fra Lovgivningsmagtens Side paa at nedlægge Skolen. Randers bad om at maatte beholde den og fik Lov til at beholde den paa ganste de samme Betingelser som i 1781, saa jeg kan ikke se, at man ud fra dette Reskript kan gøre noget som helt krav gældende paa, at Staten skulde betale Randers for Latinskolen. Det er den ene Betragtning, der er gjort gældende, og den synes jeg i Virkeligheden slet ikke støtter Sagen. Den anden Betragtning, der er bleven gjort gældende, er den, at Randers Skole nu hører til de mere blomstrende Latinskoler, og at Byen derfor bør beholde sin Skole. Ja, hvis vi i dette Øjeblik stod over for Spørgsmaalet om Opførelsen af en ny Skolebygning i Randers, saa vilde dette Argument selvfølgelig være af stor Vægt. Men de Herrer maa erindre, at der i dette Øjeblik slet ikke er Tale om at staffe Randers en Skole. Randers har en Latinskole og en Latinskolebygning, og Staten vedligeholder Bygningen, saa længe der er en Latinskole. Det, der er Tale om, er ganste simpelt, om hvorvidt vi skulle give Randers en Gave paa 70,000 Kr., om vi skulle betale Byen, hvad den har givet for den Skolebygning, den nu har. Det vil med andre Ord sige, om vi skulle gøre om, hvad Lovgivningsmagten har gjort ved Loven af 1855, og jeg tror ikke, at man faar Folketingets Flertal til at gaa ind paa den Praksis, at vi her efter et vist Antal Aars Forløb skulle gøre om, hvad der ved Lov er bestemt, og betale tilbage de Udgifter, som Kommunen kan have haft i Anledning af tidligere Love. Det vilde føre os overordentlig vidt, om Kommunerne efter en Snes Aar eller mere — her er jo Tale om 40 Aar — kunde komme og sige: „Vi bleve efter vor Formening den Gang uretfærdig behandlet; gør det om, som skete for 40 Aar siden.“ Det kan Lovgivningsmagten ikke indlade sig paa. Vi